

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **O. K.**, narozena X. X. XXXX, státní příslušnost N., naposledy bytem B., zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2013, č. j. MV-23851-4/SO-2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 6. 2013, č. j. MV-23851-4/SO-2013, **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobkyně se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2013, č. j. MV-23851-4/SO-2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 1. 2013, č. j. MV-11104-1/OAM-2013, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobkyně předně namítla absenci úvah vedoucích k vydání rozhodnutí v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, tedy jeho nepřezkoumatelnost, kterou neodstranila ani žalovaná.

Ačkoliv rozhodnutí obsahuje 14 stran textu, podle žalobkyně prakticky neobsahuje jedinou úvahu, kterou se při vydání rozhodnutí správní orgán řídil - pouze opakovaně kopíruje obsah výpovědí účastníků řízení, z těchto výpovědí však nevyvozuje další závěry, nijak je nehodnotí. Správní orgán prvního stupně podle žalobkyně označil její manželství s občanem ČR za účelové, aniž tento závěr podložil jakýmkoliv důkazem.

Žalobkyně rovněž namítla, že řízení bylo zatíženo průtahy a jistou „zmatečností“, neboť bylo zahájeno dne 6. listopadu 2009 s tím, že lhůta pro vydání meritorního rozhodnutí činila dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců 60 dní od podání žádosti.

Dále žalobkyně namítla, že dne 9. září 2010 navrhla výslech svědka J. D., přičemž uvedla jeho adresu, a uvedla, že důkaz svědeckou výpovědí navrhuje z důvodu zjištění skutečného stavu věci, resp. potvrzení výpovědí účastníků předmětného správního řízení. Žalobkyně rovněž uvedla, že na provedení tohoto důkazu výslovně trvá. Prvoinstanční i druhoinstanční správní orgán se nikterak nevypořádaly s tímto důkazem, a neuvedly, z jakého důvodu nebyl proveden.

Dále pak žalobkyně namítla, že ačkoliv bylo opakovaně judikováno, že úřední záznam sám o sobě neslouží jakožto důkazní prostředek, nalézací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně vychází z prostředků, kterým nezákonně přiznává status důkazu. Podle žalobkyně úřední záznam o pobytové kontrole obsahující údajné vyjádření sousedů či ostatních osob nelze považovat za důkaz, protože z něj nelze vyvozovat jakékoliv závěry, natožpak na něm stavět zamítavé rozhodnutí.

Žalobkyně též namítla, že správní orgán nikterak nezpochybnil, že předmětné manželství bylo řádně uzavřeno, přičemž rovněž vzal za prokázané, že žalobkyně vyhověla všem podmínkám zákona pro povolení k přechodnému pobytu. Jedinou překážku spatřuje v údajné účelovosti manželství, kterou dokládá tím, že při většině pobytových kontrol nebyl zastížen manžel žalobkyně a v kontrolovaném bytě nebylo mnoho pánského oblečení. Prvoinstanční rozhodnutí dále na straně 11 popisuje, z jakého důvodu správní orgán považuje posuzované manželství za účelové, přičemž uvádí, že smyslem manželství má být založení rodiny a výchova dětí. Odkazuje na ustanovení zákona o rodině, dle kterého jsou manželé povinni žít spolu, a být si věrní, přičemž v této souvislosti uvádí, že je toho názoru, že spolu předmětné osoby trvale nebydlí, přičemž dále odkazuje na údajné vyjádření správce domu (pouze úřední záznam), který měl uvést, že se žalobkyně většinou vrací do svého bytu v ranních hodinách, a sice mnohdy v doprovodu mužů. Podle žalobkyně není pro vydání povolení k přechodnému pobytu rozhodné, jestli spolu manželé bydlí, či v jaké intenzitě sdílejí společnou domácnost. Rovněž je pro posouzení věci zcela irelevantní, jestli si jsou tyto osoby věrní.

Konečně pak žalobkyně namítla, že ačkoliv jsou správní orgány povinny dbát vzájemného souladu všech postupů, v rámci předmětného řízení nebyla nikterak zohledněna skutečnost, že dne 14. května 2013 bylo zataveno řízení o správním vyhoštění žalobkyně, a to s odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu, tj. se jevílo jako neúčelné pokračovat dále ve zmíněném řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 11. 7. 2008 žalobkyně uzavřela manželství s panem J. K., občanem České republiky. Závěr o uzavření sňatku s cílem získat povolení k přechodnému pobytu byl učiněn především na základě vyhodnocení výpovědí manželů a na základě opakovaného šetření na adrese, kterou žalobkyně uváděla jako místo svého pobytu,

kde se zdržuje společně se svým manželem. Žalobkyně a její manžel při výpovědi dne 13. 1. 2010 velmi stručně popsali okolnosti seznámení, datum svatby, zařízení bytu. Z jejich odpovědí na otázky bylo zřejmé, že tyto otázky byly očekávané a odpovědi měli připraveny tak, aby se v nich shodovali. Na otázky správního orgánu I. stupně, jak strávili předchozí den, jejich odpovědi byly neurčité a rozporuplné, neuváděli žádné konkrétní údaje ve snaze předejít zásadním rozporům. Pan J. K. si byl vědom, že při otázkách na podrobné a přesné údaje by nebyl schopen dát věrohodnou odpověď, proto se rozhodl nevypovídat. Přitom bylo na žalobkyni, aby prokázala, že splnila všechny podmínky pro udělení přechodného pobytu, zejména své tvrzení o fungování manželství a o budoucím společném soužití. Veškeré další návrhy k provedení důkazu by byly v tomto případě nadbytečné, jelikož druhý účastník řízení pan J. K. neposkytl správnímu orgánu I. stupně v případě předvolání k výsledku součinnost, ale nechal se právním zástupcem omluvit z pracovních důvodů, kdy s ohledem na své pracovní vytížení nebyl uvolněn.

Podle žalovaného v případě žalobkyně došlo pouze k uzavření manželství, které nikdy nebylo a není naplňováno – takové formální manželství nemůže být důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu na území. V posuzovaném případě jsou ve výpovědích především rozpory zpochybňující faktický rodinný život manželů a neznalost osobních informací, které se jich týkají. Žalobkyně podala žádost o povolení k přechodnému pobytu poslední den výjezdního příkazu, který jí byl udělen od 8. 10. 2009 do 6. 11. 2009.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Dne 6. 11. 2009 žalobkyně požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem „sloučení s občanem ČR“, svým manželem J. K.. K žádosti přiložila mj. oddací list.

Žalobkyně i její manžel byli v řízení vyslechnuti dne 13. 1. 2010.

Žalobkyně uvedla, že s manželem bydlí na adrese F., P., víc než jeden rok. Jedná se o dvoupokojový byt (ložnice a obývací pokoj s kuchyní). V kuchyni mají pákovou baterii, nábytek je bílý a hnědý, oválný stůl ze dřeva, elektrické topení, plynový sporák. Talíře používají světlé, béžové, také zelené. Mají též mikrovlnnou troubu a bílou varnou konvičku. Jednu dřevěnou židli. Dům, v němž bydlí, je žlutozelený, má tři patra bez výtahu, mají poštovní schránku a zvonek opatřené jmény obou manželů. Poštovní schránky jsou dole hned za vchodem napravo. Nad žalobkyní bydlí ještě nějací Afričané, ale nezná je. Sousedy zná, potkává je, ale přátelé to nejsou. Nájemné činí 13 000 Kč, nájemné platí přímo na účet majitele, někdy žalobkyně, někdy manžel. Byt vybrali společně přes realitní kancelář.

S manželem se seznámili 5. 3. 2008 – žalobkyně „dělá vlasy“, někdo jí dal adresu k někomu u stanice V., nemohla adresu najít, nikdo tam nemluvil anglicky, potom potkala svého budoucího manžela a ten ji na tu adresu odvedl. Číslo si na ni vzal jen on, zavolał asi za dva dny a zeptal se, jestli spolu nepůjdou na kávu. Hovořili anglicky. Snubní prstýnky koupili společně v obchodním domě Tesco.

Rodina manžela nesouhlasila se sňatkem, žalobkyně její příslušníky tedy nezná, nikdy nikoho z nich neviděla. Manžel asi za rodinou občas jezdí, bydlí snad někde na P..

Manžel žalobkyně má rád hudbu (americkou hudbu, EMINEM). Už je to dlouho, kdy byli někde společně, manžel, když jde ven, přinese filmy a dívají se na filmy (anglické s titulky).

Na Štědrý večer byli spolu doma, jedli rýži s kuřetem, omeletu. Manžel dělal omeletu, žalobkyně rýži s kuřetem. Protože nemají peníze, tak si dárky nedávali, manžel koupil stromeček, malinký umělý. Na svátky byli navštívit kamarádku žalobkyně, manžel šel potom dříve domů. Nemají nějaké oblíbené místo, kam spolu chodí (ani restauraci). Společné přátele nemají. Na Silvestra byli spolu sami doma.

Včerejší den žalobkyně popsala tak, že byli doma, k obědu měli brambory a hovězí maso, připravoval ho manžel, snídani neměli. Včera byla žalobkyně unavená, neměla ani čaj, ani kávu, měla jen to jedno jídlo. Neví, jestli manžel neměl ještě něco. Nikdy nesnídají, manžel byl dopoledne venku a vrátil se okolo 12 hodiny.

Manžel nemá stálou práci, jen když ho zavolají. Tento týden pracoval v pondělí, pomáhá na stavbě.

Manžel žalobkyně uvedl rovněž, že bydlí na adrese F., P., s tím, že tam bydlí od září 2008, pouze s manželkou. Jde o byt 2+1, v jednom pokoji spí, jeden je spíše pro návštěvu. V kuchyni mají pákovou baterii, při vstupu do kuchyně je lednice s mrazákem, na které je mikrovlnná trouba, potom dále je linka se dřezem, hnědá, rychlovarnou konvici mají také, bílé barvy. V kuchyni stůl a židli nemají, jedí v pokoji, je tam skleněný oválný stůl, za stolem je rohová sedačka, židli moc nepoužívají, mají jednu židli v kuchyni. Dům má nově natřenou fasádu, po pravé straně za vchodem jsou schránky, na schránce i na zvonku jsou jména obou manželů. Dům má pět pater, bydlí ve třetím patře. Výťah v domě není. Nahoře asi v pátém patře bydlí nějací Afričané. Jinak zná jen pána z prvního patra, protože na něj několikrát musel zvonit, jmenuje se asi S.. V prvním patře také bydlí rodiče jeho spolužačky. Přátele v domě nemají. Za byt platí 13 000 Kč, přímo na účet majitele. Tyto záležitosti a vlastně celou domácnost má na starosti manželka. Byt vybrali spolu, žalobkyně byla aktivnější, protože manžel žalobkyně byl v tu dobu v zaměstnání.

S manželkou se seznámili na tramvajové zastávce V. 5. 3. 2008, ona dělá vlasy a měla zákaznici, kterou nemohla najít, zeptala se, jestli nemluví anglicky a on řekl, že ano. Potom ji šel doprovodit, zeptal se jí na telefonní číslo. Dala mu ho, on jí dal vědět asi za tři dny a ptal se jí, jestli by se nemohli někde potkat.

Rodinu manželky nezná, jen o ní ví z vyprávění. Manželka jeho rodinu také nezná, matka se vztahem nesouhlasila, už když spolu chodili, a po sňatku to bylo ještě horší. Táta má podobný názor. S rodinou manželky mají telefonický kontakt. Snubní prstýnky mají z Tesca.

Manželka vaří, společně se dívají na filmy, dívají se v angličtině.

Na Štědrý den byli doma jen spolu. Manželka měla její jídlo, kuře s rýží, on si udělal omeletu. Dárky neměli. Měli malý stromeček, který koupil. Na návštěvě příbuzných ani přátel nebyli. Oblíbené místo, kam by chodili, nemají. Manželka má kamarádku, která se občas zastaví. Pan K. se svými kamarády pracuje, nemusí se s nimi potom ještě vídat. Silvestr strávili také doma.

Včerejší den popsal pan K. tak, že nic moc nedělali, manželka nesnídá, k obědu jedli rýži a kuře, k večeři měli brambory a maso, připravoval ho on.

Žalobkyně byla opakovaně vyslechnuta dne 2. 6. 2010, na otázky správního orgánu blíže popsala pokoje v bytě, svatbu apod., odpovídala též na obdobné otázky jako při prvním výsledku (sw obdobnými odpověďmi). Manžel žalobkyně se k výsledku dne 2. 6. 2010 rovněž dostavil, na otázky správního orgánu však odmítl odpovídat a pouze uvedl, že se svojí ženou žije, potřebné otázky již zodpověděl a nemá co dodat.

V reakci na seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobkyně navrhla, aby byl k tvrzením o soužití žalobkyně s manželem vyslechnut jako svědek pan P. H.. Zároveň žalobkyně navrhla provedení místního šetření.

Dne 30. 3. 2010 bylo provedeno policií šetření v místě pobytu žalobkyně, přičemž bylo zjištěno, že jde o pětipatrový dům se žlutou omítkou. Schránka i zvonek je označen jmény O., K.. Byt 2+kk se nachází ve 3. patře. V bytě byla zastižena žalobkyně. V jednom pokoji, kde žalobkyně spala, bylo pouze dámské oblečení, ve 2. pokoji bylo dámské oblečení a teprve na výzvu, kde má věci manžel, žalobkyně ukázala pánské kalhoty a košile. V koupelně byly 3 kartáčky a 1 šampon. V záznamu o šetření je uvedeno, že „sousedka uvedla, že potkává 2 cizinky černé pleti, ale žádného Čecha“.

Dále bylo provedeno šetření dne 19. 5. 2010. Oproti předchozím zjištěním bylo konstatováno, že jeden pokoj slouží pro případné hosty, druhý pokoj užívá žalobkyně jako ložnici a obývací pokoj. V pokoji pro hosty se nacházela manželská postel a skříňka na hygienické potřeby, kde bylo několik zubních kartáčků, parfémů a hygienických kapesníků. Dále byla v místnosti vestavěná skříň, v níž bylo 8 pánských bund. V pokoji žalobkyně se nacházela manželská postel s velkou společnou příkrývkou, ve skřini byly pánské i dámské oděvní svršky a cca 10 unisex bund. Dále 1 kufr plný oděvů. Žalobkyně uvedla, že její manžel odchází každý den cca v 7:00 do práce (kontrola proběhla v 7:45), obor pracovní činnosti nedokázala popsat. Ohledně nájmu žalobkyně uvedla, že činí 13.000 Kč a že jej manžel hradí hotově. Podle záznamu „bylo hovořeno se správcem domu, který uvedl, že cizinka často odchází z domu ve večerních hodinách a vrací se v brzkých ranních hodinách, někdy v doprovodu mužů, kteří zde přespávají. Manžela zde již také několikrát viděl.“

Další šetření bylo provedeno dne 30. 7. 2010, při něm byli zastiženi oba manželé. Za dveřmi se nacházely pouze pánské boty, na sušáku bylo pouze pánské oblečení. Obuv žalobkyně byla uložena vedle skříně plné pánského a dámského oblečení. Šatní skříň byla polepena svatebními fotografiemi. V koupelně se nacházely dva zubní kartáčky, dvě mycí žínky a minimum dámských hygienických potřeb.

Dne 9. 8. 2010 správní orgán vyrozuměl žalobkyni, že navrženého svědka H. se nepodařilo ztotožnit, a zároveň ji vyzval, aby uvedla bližší identifikační údaje. Žalobkyně bližší údaje neposkytla, a sdělila, že na výsledku svědka nadále netrvá. Po opětovném seznámení s podklady rozhodnutí dne 9. 9. 2010 žalobkyně navrhla, aby byl v řízení vyslechnut jako svědek pan J. D..

Správní orgán prvního stupně (tehdy příslušná složka Policie České republiky) nato vydal dne 21. 12. 2010 rozhodnutí č. j. CPPH-109639/CI-2009-60, jímž žádost žalobkyně zamítl. V rozhodnutí mj. zamítl provedení výsledku navrženého svědka J. D., a to pro nadbytečnost. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však bylo žalovanou rozhodnutím ze dne 23. 11. 2011 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení, a to z důvodu, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn stav věci. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyně se ve výpovědích se svým

manželem převážně shodovala, z obsahu výpovědí nelze účelovost uzavření sňatku bez dalšího dovozovat.

V dalším řízení správní orgán prvního stupně (nyní již Ministerstvo vnitra) vyžádal další pobytovou kontrolu v místě bydliště žalobkyně. Dle záznamu ze dne 22. 3. 2012 bylo na místě zjištěno, že poštovní schránka je označena rodným příjmením žalobkyně a jménem a příjmením J. K.. Byt č. X v 1. patře domu není nijak označen. Dne 22. 3. 2012 se nepodařilo v bytě nikoho zastihnout. Hlídka získala kontakt na správkyňu domu paní F., která uvedla, že za žalobkyni asi před rokem docházel muž, který odpovídá popisu J. K.. Žalobkyně v bytě bydlí již asi 18 měsíců, nájemné platí včas - vždy jej platí ona. Návštěvy pana K. probíhaly tak, že zapískal pod oknem a čekal, zda mu žalobkyně otevře, na uvedené adrese však nikdy nebydlel. Dne 26. 3. 2012 opět nebyl při kontrole nikdo zastížen. Další šetření proběhlo dne 5. 4. 2012, kdy byla paní K. přítomna a uvedla, že její manžel odjel v 16.00 hodin a neví, kdy se vrátí. Hlídce sdělila telefonní číslo na manžela, které bylo porovnáno s telefonním číslem uloženým v jejím mobilním telefonu, se kterým se však neshodovalo. Telefonní číslo na pana K. měla žalobkyně v mobilním telefonu uloženo pod jménem J.. Dále uvedla, že nepracuje, pouze občas jí zavolá kamarád, kterému pomáhá jako kadeřnice. Dalším (neupřesněným) šetřením bylo zjištěno, že manžel žalobkyně nikdy neměl klíče od bytu a po zhruba roční přestávce se před domem objevil dne 4. 4. 2012 ve 20.00 hodin, kdy byl obyvateli domu spatřen muž, který odpovídat jeho popisu, který hvízdal pod okny žalobkyně. Když mu neotevřela, odešel.

Dále byl proveden opětovný výslech žalobkyně dne 25. 7. 2012 (k výslechu byl předvolán i její manžel, který se však omluvil pro pracovní zaneprázdnění). Žalobkyně opakovaně vypovídala o okolnostech seznámení s manželem (v zásadě shodně jako v minulých výpovědích). Manželovu rodinu dosud nepoznala, protože jeho rodina nesouhlasila s jejich sňatkem, nikdy nikoho z nich osobně neviděla. Když manžel telefonuje se svou sestrou, tak se jen pozdraví, jeho sestra nemluví anglicky. Sestra manžela se jmenuje P. K., bydlí asi v Praze, žalobkyně nevěděla, kde bydlí. Myslí si, že má děti, ale nevěděla, kolik dětí má. S nikým jiným se po telefonu nepozdravila, pouze se sestrou, její telefonní číslo však nemá. Na otázku, kde pracuje manžel a jakou práci vykonává, odpověděla, že nemá stálou práci, má jen brigády, dočasné práce, jde do práce, když mu někdo zavolá. V současné době má od pondělí nějakou brigádu, snažil se, aby ho uvolnili na dnešní výslech, ale jeho šéf ho neuvolnil. Rád by si tuto příležitost udržel kvůli penězům. S manželem se paní K. viděla naposled dnes ráno doma v B., asi v 6 hodin ráno. Jel do práce, řekl jí, že ho chce šéf ještě vidět, ale potom mu nedovolil odejít, proto jí řekl, že nemůže přijít, aby vydělal peníze. Na otázku, zda žadatelce manžel telefonoval, že nemůže přijít, uvedla, že mu telefonovala ona kolem 7.30 hodin. Dále uvedla, že neví přesně, kde pracuje, ale někde na stavbě na P. 7. Ohledně práce mu volají přátelé a kamarádi, jestli bude pracovat. Z kamarádů manžela zná jednoho, který se jmenuje P., ale nevěděla, jestli je to stejná osoba, která mu sehnala tuto práci. Jiné kamarády jménem nezná. Dřív k nim domů chodil P., ale teď už nikdo nechodí. Žadatelka nepracuje, „dělá vlasy“, má za měsíc třeba 4 lidi, za jeden účes - prodlužování vlasů - dostane průměrně 1000-1500 Kč, když vlasy zaplétá, dostane 500-800 Kč, peníze si bere jenom za čas, protože materiál si nosí zákazníci. Pracuje většinou doma, někdy chodí k zákaznickým domům, nikdy nepracuje v salonu, jen když si chce nechat udělat svoje vlasy, tak jde do salonu. Manžel byl někdy doma, když dělala vlasy, ale někdy ho to nebaví a tak jde pryč. Naposled „dělala vlasy“ minulý týden u nich doma, manžel v tu dobu doma nebyl, byl v práci, ale ona mu to řekla, když se vrátil. Mluví spolu o její i o jeho práci, když zavolá, nebo když jsou doma.

Jejich byt má jednu místnost, kuchyň, koupelna a WC jsou zvlášť. Majitelem je společnost Fema, nebo něco takového. Nájemní smlouvu uzavírali společně, platí 9 500 Kč měsíčně na účet v ČSOB, peníze nosí střídavě s manželem.

Na otázku, jaký dárek dostala paní K. od manžela k letošním narozeninám, odpověděla, že nemají moc peněz, proto si doma jenom udělali jídlo, normální večeři, kterou připravil manžel. Byli doma sami dva, nedostala od manžela ani kytku. Jeho narozeniny oslavili stejně, tentokrát vařila žadatelka, připravovala rýži.

Dále žalobkyně uvedla, že v České republice nemá stálého lékaře, občas chodí na kontroly do ordinace na ul. Ž., jméno lékaře si nepamatovala, naposled tam byla před dvěma měsíci, je to specialista a chodí k němu pouze tehdy, když se necítí dobře. Manžel chodí ke stejnému lékaři jako ona, ale nepamatovala si, kdy byl naposled nemocný. Na pravidelné preventivní prohlídky ke stomatologovi žadatelka nechodí, pravidelně navštěvuje pouze gynekologa, kde byla naposled před měsícem.

Potravinu nakupuje v Tescu na N., když je toho hodně, chodí s ní manžel, někdy nakupuje sama. Je to už dlouho, asi měsíc, co byli společně na nákupu, nakoupili toho hodně. Na velký nákup obvykle jezdí tramvají.

Žalobkyně dále sdělila, že jí manžel řekl, že před jejich seznámením byl v Anglii, ale nevěděla, kdy tam byl a jak dlouho, domnívá se, že tam byl asi rok, ale bylo to dlouho před jejich seznámením. Rovněž nevěděla, co tam dělal, pouze věděla, že chtěl změnu prostředí.

Dále se žalobkyně vyjádřila k otázce, proč není její manžel uveden v nájemní smlouvě a proč tuto smlouvu ani nepodepsal. K tomu uvedla, že mají novou smlouvu, kterou byla převzít sama, když jí zavolali, na původní smlouvě jsou podepsaní oba. Na prodloužení není manžel asi proto, že potřebovali udělat nějakou změnu a on nebyl doma.

Poslední víkend byla s manželem v sobotu doma, ona vstala si v 8 hodin, manžel vstal dříve a odešel z domova, vrátil se kolem 10. hodiny dopoledne, ona uklízela byt. Ráno měli chleba a čaj, k obědu vařila rýži, špenát a kuře. Nešli na nákup ani na procházku, nešli ani na návštěvu, večer se dívali na televizi, večeři měli stejnou, jako oběd. V neděli byli doma, nešli nikam. Manžel uvařil gulášovou polévku, dívali se na televizi a spát šli kolem 10. – 11. hodiny večer.

Na otázku, zda by mohla uvést jména osob, které by mohly potvrdit funkčnost jejího manželství, stejně jako to, že žije ve společné domácnosti se svým manželem, uvedla jméno U. a telefonní číslo X (přítel, který chodí do stejného kostela na Praze 10). Dále to může potvrdit P. a další lidé, ona zná pouze P., dokud bydleli v ul. F., chodil k nim na návštěvu, teď už k nim nechodí.

K otázce, zda se zabývá s manželem otázkami, které se týkají jejího povolení k pobytu, popř. jak by řešili situaci, kdyby nebylo povolení k pobytu uděleno, žalobkyně uvedla, že neví, chtějí žít spolu a čekají na ten výsledek. Následně uvedla, že chce mít s manželem dítě, už se snažili, ale nešlo to.

Posléze přikročil správní orgán prvního stupně k vydání rozhodnutí, jímž žádost žalobkyně opětovně zamítl (rozhodnutí ze dne 21. 1. 2013, č. j. OAM-3879-32/PP-2011).

V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že došlo k naplnění ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně uzavřela manželství pouze s úmyslem obejít právní předpisy na úseku povolování vstupu a pobytu cizinců a získat tak povolení k přechodnému pobytu na území.

Podle správního orgánu prvního stupně se v průběhu celého řízení nepodařilo prokázat, že je manželství naplňováno v souladu se zákonem č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého lze manželství chápat jako trvalé společenství ženy a muže, založené zákonem stanoveným způsobem, jehož hlavním společenským cílem je založení rodiny a řádná výchova dětí. Správní orgán poukázal na ustanovení § 18 tohoto zákona, podle něhož mají muž a žena v manželství stejná práva a stejné povinnosti, jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí. Správní orgán odkázal na obsah opakovaných šetření na adrese pobytu žalobkyně, zdůraznil, že při prvním šetření v bytě bylo pouze dámské oblečení. Na dotaz, kde má osobní věci její manžel, žalobkyně ukázala hliďce jedny pánské kalhoty velikosti 52 a jednu košili velikosti XL. Žádné jiné osobní věci, které by mohly patřit panu K., se v bytě nenacházely. V rámci tohoto šetření také vypověděla nájemnice sousedního bytu, že zde vídá dvě cizinky černé pleti, ale žádného Čecha. Při dalším šetření byla na místě přítomna paní K., která hliďce ukázala skříň, ve které bylo pověšeno 8 kusů pánských bund, v další skříni byly pánské a dámské oděvy a dalších 10 kusů bund, dále

zde byl plný kufr oděvů. Hliďka hovořila se správcem domu, který vypověděl, že žadatelka často odchází ve večerních hodinách, vrací se v brzkých ranních hodinách, někdy v doprovodu mužů, kteří zde přespávají, uvedl také, že zde několikrát viděl jejího manžela. Z výsledku tohoto šetření je podle správního orgánu zřejmé, že žalobkyně na základě předchozího šetření byla připravena ukázat hliďce pánské oblečení, aby vzbudila dojem, že zde pobývá společně s panem K.. Dále bylo zjištěno, že pan K. sice byl na místě několikrát viděn, rozhodně však nebylo potvrzeno, že by žil ve společné domácnosti s žalobkyní. Na návrh žalobkyně bylo provedeno další šetření v novém místě bydliště, při tomto šetření byli na místě oba manželé. Podle správního orgánu tomu bylo tak proto, že šetření bylo provedeno poté, co byl zmocněnému zástupci oznámen termín, kdy bude provedeno. V bytě bylo tentokrát pánské oblečení a obuv, v pokoji byla skříň plná dámského a pánského oblečení, skříň byla polepena svatebními fotografiemi. Zjevně tak byl byt připraven na provedení pobytové kontroly, o čemž svědčí zejména svatební fotografie, neboť k těm se již dne 2. 6. 2010 žalobkyně vyjádřila v tom smyslu, že dříve je měli na zdi, nyní je mají ve skříni v obalu. Jediný důvod, kvůli kterému je opět vystavila, spatřuje správní orgán v tom, že s vědomím toho, že bude provedeno v místě jejího bydliště další šetření, chtěla v hliďce cizinecké policie umocnit dojem, že je manželské soužití dodržováno. V rámci nového projednání byla provedena další šetření na adrese nahlášeného pobytu. Dne 22. 3. 2012 nebyl v bytě nikdo zastížen, správce domu uvedla, že za žadatelkou docházel asi před rokem muž, který odpovídal popisu pana J. K., jeho návštěvy probíhaly tak, že vždy zapískal pod oknem a čekal, kdy mu paní K. otevře, na uvedené adrese však nikdy nebydlel. Správní orgán má za to, že pokud by skutečně J. K. bydlel s žalobkyní a vedli by společnou domácnost, zcela jistě by měl klíče od bytu a nebyl by odkázán na to, zda je žalobkyně doma a zda mu otevře. Správní orgán poukázal na to, že při těchto šetřeních bylo opakovaně zjištěno, že manžel žalobkyně nikdy neměl klíče od bytu, na místě se objevil po přibližně roční přestávce dne 4. 4. 2012 ve 20.00 hodin, kdy byl spatřen obyvateli domu. Pískal pod okny žalobkyně, a když mu neotevřela, odešel.

Dále správní orgán konstatoval, že v průběhu celého řízení jak žalobkyně, tak její manžel uváděli, že J. K. není v trvalém pracovním poměru, opakovaně vypověděli, že pracuje pouze

brigádně, nepracuje každý den, pouze když ho zavolají. Bylo tak možné podle orgánu očekávat, že projeví snahu se správním orgánem plně spolupracovat - postoj J. K. však znaky potřebné součinnosti nevykazoval. Na otázky správního orgánu odpověděl pouze v případě prvního výsledku, ve druhém případě se velmi stručně vyjádřil v tom smyslu, že již splnil svou povinnost absolvovat výslech dle ust. § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a rozhodl se již na otázky správního orgánu neodpovídat, uvedl, že se již vyjádřil, na otázky odpověděl, žije se svou ženou a domnívá se, že další výsledky jsou z jeho strany zbytečné. Právě proto, že pan K. projevil své přání, aby jeho manželka mohla zůstat na území, mohl a měl se správním orgánem spolupracovat a jistě bylo v jeho silách, aby se na předvolání dostavil k výslechu i dne 25. 7. 2012.

Ke konkrétním výpovědím ze dne 13. 1. 2010, kdy vypovídali oba manželé, správní orgán konstatoval, že oba velmi stručně popsali okolnosti seznámení, datum svatby, zařízení bytu - z jejich odpovědí na otázky bylo zřejmé, že tyto otázky byly očekávané a odpovědi měli připraveny tak, aby se v nich shodovali. Pokud však správní orgán položil například otázku, jak strávili předchozí den, jejich odpovědi byly neurčité a rozporuplné, neuváděli žádné konkrétní údaje ve snaze předejít zásadním rozporům. J. K. si byl vědom, že při otázkách na podrobné a přesné údaje by nebyl schopen dát věrohodnou odpověď, proto se rozhodl nevypovídat. Paní K. byla dne 25. 7. 2012 také položena otázka, zda by mohla uvést jména osob, které by mohly potvrdit, že žije ve společné domácnosti se svým manželem, uvedla pouze jméno „Pepa“, žádné bližší informace k této osobě neuvedla a ani ze strany zmocněného zástupce nebyl učiněn žádný další návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí.

Nato správní orgán konstatoval, že veškeré výše uvedené skutečnosti korespondují s okolnostmi, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, jak vyplývá z Usnesení rady (ES) ze dne 4. 12. 1997, dle kterého jsou to zejména skutečnosti, že se manželské soužití nedodrhuje, manželé se nepodílejí přiměřeně na povinnostech vyplývajících z manželství, manželé uvádějí rozporuplné osobní údaje, nebo jiné údaje, které se jich týkají. Tato domněnka se může opírat o informace vyplývající mimo jiné i z prohlášení dotyčných osob nebo třetích stran, či z informací získaných z provedených šetření či zjištění. Manželství bylo uzavřeno již dne 11. 7. 2008, v průběhu celého řízení o její žádosti nebylo prokázáno, že by se tento vztah jakkoliv vyvíjel, výsledky pobytových šetření byly negativní v roce 2010 a stejně tak i v roce 2012, a to i přesto, že žadatelka stále správnímu orgánu tvrdila, že s manželem žije ve společné domácnosti.

Žalovaná v rozhodnutí o odvolání žalobkyně stručně shrnula okruh skutkových zjištění rekapitulovaných výše a uvedla, že správní orgán prvního stupně vycházel při svém rozhodování z dostatečných podkladů. Závěr o uzavření sňatku s cílem získat povolení k přechodnému pobytu byl učiněn především na základě vyhodnocení výpovědí manželů a na základě opakovaného šetření na adrese, kterou žalobkyně uváděla jako místo svého pobytu, kde se zdržuje společně se svým manželem. Ke konkrétním výpovědím ze dne 13. 1. 2010 žalovaná stejně jako správní orgán prvního stupně konstatovala, že oba velmi stručně popsali okolnosti seznámení, datum svatby, zařízení bytu. Z jejich odpovědí na otázky bylo zřejmé, že tyto otázky byly očekávané a odpovědi měli připraveny tak, aby se v nich shodovali. Na otázky správního orgánu prvního stupně, jak strávili předchozí den, jejich odpovědi byly neurčité a rozporuplné, neuváděli žádné konkrétní údaje ve snaze předejít zásadním rozporům. Pan J. K. si byl vědom, že při otázkách na podrobné a přesné údaje by nebyl schopen dát věrohodnou odpověď, proto se rozhodl nevypovídat. Podle žalované bylo na účastnících řízení, aby prokázali, že splnili všechny podmínky pro udělení přechodného

pobytu, zejména své tvrzení o fungování manželství a o budoucím společném soužití. Veškeré další návrhy k provedení důkazu by byly v tomto případě nadbytečné, jelikož J. K. neposkytl správnímu orgánu I. stupně v případě předvolání k výsledku součinnosti, ale nechal se omluvit z pracovních důvodů.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců má svůj předobraz v článku 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, Úř. věst. L 158, 30. 4. 2004, s. 77 - 123, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 05, Svazek 05, s. 46 - 61. Podle tohoto článku mohou členské státy přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31. Podle článku 28 odůvodnění směrnice by členské státy měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvodu, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Soudní dvůr potvrdil právo členských států přijmout taková opatření v souvislosti s účelovými sňatky v rozsudku velkého senátu ze dne 25. 7. 2008 ve věci C-127/08 Metock, Sb. rozh. s. I-06241, bod 75). Přitom již před přijetím předmětné směrnice konstatoval, že fingoaná manželství uzavřená s cílem obejít ustanovení týkající se vstupu a pobytu státních příslušníků třetích států je třeba považovat za zneužití práva (rozsudek ze dne 23. 9. 2003 ve věci C-109/01 Akrich, Recueil s. I-09607, bod 57).

Z textu směrnice, jejího odůvodnění i z výkladu Soudního dvora je zřejmé, že proces zjišťování existence účelového manželství a následně odepření pobytového oprávnění je plně v režii členských států za předpokladu dodržení procesních záruk uvedených ve směrnici. Evropské právo zde nedává konkrétní vodítko pro posuzování účelovosti sňatku. Inspirovat se nicméně lze rezolucí Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství, Úř. věst. C 382, 16. 12. 1997, s. 1 - 3. Tato rezoluce vychází jak z respektu k právu uzavřít manželství a právu na respektování rodinného života, tak z vědomí, že účelové sňatky představují nástroj obcházení pravidel vstupu a pobytu příslušníků třetích zemí na území členských států EU. Tato rezoluce definuje ve svém článku 1 „účelový sňatek“ („a marriage of convenience“) jako „sňatek uzavřený mezi občanem členského státu nebo občanem třetí země legálně usazeným ve členském státě a občanem třetí země pouze s účelem obejít pravidel vstupu a pobytu občanů třetí země a získání povolení nebo oprávnění k pobytu pro občana třetí země.“ Rezoluce uvádí v článku 2 faktory, které mohou vést k závěru

o účelovém manželství: není udržováno manželské soužití; chybí společné přispívání k odpovědnostem vyplývajícím z manželství; manželé se nikdy před sňatkem neviděli; manželé se neshodnou při uvádění svých osobních údajů, důležitých osobních informací či informací o průběhu prvé schůzky; manželé nehovoří společným jazykem; sňatku předcházelo předání finanční částky; některý z manželů v minulosti uzavřel účelový sňatek nebo se dopustil porušení předpisů o pobytu cizinců.

Z interpretovaného ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců plyne, že účelové manželství bude takové, které manželé uzavřeli za účelem obejití zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Toto pojetí plně odpovídá výše uvedené směrnicí i citované rezoluci Rady. Na správních orgánech pak leží, aby v řízení tento účel a cíl manželství prokázaly.

V této souvislosti je třeba jako nedůvodnou zamítnout tu námitku žalobkyně, která poukazuje na to, že rozhodným kritériem pro udělení pobytu je existence platného manželství předpisů soukromého práva, nikoliv zda jsou naplněny znaky soužití definované v § 18 zákona o rodině (povinnost žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí). Městský soud v Praze souhlasí se žalobkyní potud, že tato skutečnost (naplnění deklaratorních znaků manželství dle předpisů soukromého práva), skutečně není z hlediska aplikace zákona o pobytu cizinců nutnou podmínkou. Nelze však souhlasit s tím, že by skutkové okolnosti nasvědčující plnění účelu manželství dle norem soukromého práva bylo zcela irrelevantní skutečností, a to zejména při absenci naplnění některého z těchto znaků. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, i manželství uzavřené výlučně s cílem obejít zákon o pobytu cizinců a získat pobytové oprávnění na území České republiky bude z hlediska soukromého práva nepochybně existující a platné. Na takové manželství budou tedy plně aplikovatelné veškeré další normy včetně vzniku společného jmění manželů a podmínek zániku manželství. Z hlediska veřejného - konkrétně cizineckého - práva však platí, že jestliže příslušný správní orgán zjistí, že manželství bylo uzavřeno účelově s cílem obejít zákon č. 326/1999 Sb. a získat pobytové oprávnění, bude dán důvod k zamítnutí příslušné žádosti. Veřejné právo totiž nahlíží na manželství autonomně podle svých norem a není vázáno vymezením či nevymezením jeho účelu normami práva soukromého. Tento vztah je ostatně výslovně inkorporován v § 1 odst. 1 věta druhá nového občanského zákoníku: uplatňování soukromého práva je nezávislé na uplatňování práva veřejného. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku připustil, že to neznamená, že by správní orgán měl při posuzování účelového manželství zcela odhlédnout od jeho obecně předpokládaného účelu či poslání. Naopak skutečnost, že se posuzované manželství vymyká celospolečenskému vnímání tohoto institutu, případně i zachyceného v normách soukromého práva, může být též důležitou indicií naznačující možné obcházení zákona o pobytu cizinců. Podle Nejvyššího správního soudu je však třeba odmítnout tezi, že vyhovuje-li manželství účelu vymezenému normami soukromého práva, nelze je již označit za účelové ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

Prokazování účelovosti manželství podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude, jak vyplývá i z § 169 odst. 3 téhož zákona a z citované rezoluce Rady, nutně založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a jejich následný život. Správní orgány se v případě žalobkyně tedy oprávněně snažily dobrat skutkových zjištění, jež okolnosti nasvědčující případnému účelovému uzavření manželství ve výše naznačeném smyslu nasvědčovaly. Jádrem žalobních námitek ostatně směřuje k nedostatečným skutkovým zjištěním. Tyto námitky pak soud musel shledat důvodnými.

Nelze přehlédnout, že závěr o účelovosti manželství správní orgán prvního stupně i žalovaná staví jednak na obsahu výpovědi žalobkyně a jejího manžela dne 13. 1. 2010, jednak, a to zejména, na výsledcích pobytových kontrol.

Pokud jde o obsah výpovědí ze dne 13. 1. 2010, lze sice souhlasit s tím, že výpovědi žalobkyně a jejího manžela nebyly příliš obsažné zejména co do vyličení trávení společného času. Žádné zásadní rozpory, které by ve výše naznačeném smyslu ukazovaly na účelovost manželství, však obsahem výpovědí nebyly. Městský soud v Praze se v tomto ohledu ztotožňuje s obdobným závěrem žalované vyjádřeným v rozhodnutí, jímž rušila původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti žalobkyně. Skutečnost, že při dalším výsledku manžel žalobkyně již na doplňující otázky odmítl odpovědět s tím, že na otázky týkající se soužití již odpovídal a nemá, co by dodal, a z dalšího výsledku se omluvil pro pracovní zaneprázdnění (zjevně při vědomí toho, že samostatný důvod pro zamítnutí žádosti z důvodu odmítnutí výpovědi podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podle § 87e písm. d) téhož zákona stíhá žadatele, nikoliv další účastníky řízení), sice může být jistou indicií nasvědčující účelovému jednání zainteresovaných osob, nejde však o skutečnost, jež by mohla být z hlediska závěru o skutkovém stavu – tedy skutečnostech nasvědčujících formálnosti a nefunkčnosti manželství, rozhodující. Z obsahu samotných výpovědí žalobkyně a jejího manžela, resp. z procesního chování manžela žalobkyně tedy úsudek o účelovosti manželství vyvodit možné nebylo. To ostatně správní orgány obou stupňů ani nečiní. Jak již bylo předznamenáno, oba orgány v této souvislosti poukazují na obsah výsledků šetření v místě bydliště žalobkyně, zejména pak na obsah sdělení třetích osob, jež vypovídaly podstatné skutečnosti týkající se přítomnosti a způsobu chování žalobkyně a jejího manžela na uvedených adresách. Do této skutečnosti směřuje zcela zásadní námitka žalobkyně, již Městský soud v Praze musel přisvědčit. S ohledem na tuto námitku je zapotřebí blíže posoudit charakter záznamu o výsledcích tzv. pobytové kontroly provedené orgány policie podle zákona o pobytu cizinců.

Podle § 165a odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je ministerstvo oprávněno vyžadovat od policie prověření informací a dokladů předkládaných cizinci nebo získaných v rámci vlastní činnosti v souvislosti s plněním úkolů podle tohoto zákona; podle písm. e) téhož ustanovení je pak ministerstvo oprávněno účastnit se pobytových kontrol prováděných policií.

Podle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna provádět pobytovou kontrolu cizince za účelem zjištění, zda se na území zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území podle tohoto zákona, resp. zda cizinec a jiné osoby dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2011, č. j. 9 Ans 7/2011 - 59, představuje pobytová kontrola typickou policejní, nikoliv správní činnost. Samotnou pobytovou kontrolou prvoinstanční orgán tedy neprováděl vlastní úkon, tím spíše neprováděl ani dokazování. Jednalo se o samostatnou kontrolní činnost policie, ke které dal prvoinstanční orgán toliko podnět v souladu s § 8 odst. 3 správního řádu. Výsledkem této činnosti je pak úřední záznam ve smyslu § 109 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9A 118/2011-39, podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Výsledek pobytové

kontroly provedené cizineckou policií za účelem ověření toho, zda se daná osoba na určité adrese skutečně zdržuje, jenž je zachycen v úředním záznamu, je ve smyslu právě citovaného ustanovení podkladem od jiného orgánu, který obecně může sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí. Jak ovšem zároveň konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 1 As 279/2015 – 28, prostřednictvím pobytové kontroly nelze obcházet § 55 správního řádu o důkazu svědeckou výpovědí. Z tohoto rozsudku vyplývá, že použitelným podkladem rozhodnutí je úřední záznam o pobytové kontrole pouze pokud obsahuje záznam o skutečnostech, jež kontrolující policisté vnímali přímo vlastními smysly. Použití tohoto záznamu jako důkazního prostředku je však vyloučeno v případě, že obsahuje informace získané policisty od třetích osob, jež by mohly být jinak vyslechnuty jako svědci. V tomto ohledu je třeba podle názoru Městského soudu v Praze, který se opírá o výslovné konstatování Nejvyššího správního soudu v právě zmíněném rozsudku, aplikovat obecná východiska o použitelnosti úředního záznamu, které již dříve judikatura vyslovila (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 – 106), s tím, že dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka.

S ohledem na výše uvedené je třeba uzavřít, že závěr o účelovosti manželství žalobkyně se podstatnou měrou opírá o skutečnosti, jež nebyly zjištěny procesně řádným způsobem. Opírá se totiž o informace získané v rámci pobytových kontrol od osob, jež nebyly účastníky řízení a mohly být (a měly) být v řízení ke zjištěným skutečnostem vyslechnuty jako svědci. Jde přitom o skutečnosti z hlediska závěru správního orgánu prvního stupně i žalované o klíčové (skutečnosti, že žalobkyně žije v místě bydliště sama, že její manžel neměl klíče od bytu a do bytu se pokoušel vždy dostat teprve po signalizaci pískáním apod.). Je tak třeba přisvědčit žalobkyni v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá v provedeném dokazování a napadené rozhodnutí i rozhodnutí, jež mu předcházelo, trpí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro niž bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

Pokud jde o zbývající námitky žalobkyně, soud je neshledal důvodnými.

Pokud žalobkyně namítala absenci úvah vedoucích k vydání rozhodnutí v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, tedy jeho nepřezkoumatelnost, s tím, žalovaná, resp. správní orgán prvního stupně pouze opakovaně kopíruje obsah výpovědi účastníků řízení, z těchto výpovědí však nevyvozuje další závěry, nelze s takovou námitkou souhlasit. Úvaha správního orgánu prvního stupně i žalované byla sice poměrně stručná, nicméně jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaná obsah výpovědi žalobkyně a jejího manžela a zejména pak obsah zjištění v rámci pobytových kontrol hodnotí, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace obsahu napadeného rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházejícího.

Ani poukaz na nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců není nikterak relevantním, neboť jde o lhůtu pořádkovou, s jejímž překročením není spojen následek nezákonnosti vydaného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku nevypořádaného důkazního návrhu (výslech svědka J. D.), nelze souhlasit s námitkou, že se s tímto důkazním návrhem správní orgány nijak nevypořádaly. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí výslovně konstatoval, že veškeré další návrhy k provedení důkazu by byly v tomto případě nadbytečné, jelikož J. K. neposkytl správnímu orgánu v případě předvolání k výslechu součinnost, ale nechal se omluvit z pracovních

důvodů. Správní orgán prvního stupně tedy uvedl srozumitelnou a přezkoumatelnou úvahu, proč výslech navrženého svědka neprovedl. S těmito důvody mohla žalobkyně polemizovat, leč tak neučinila.

Konečně pak žalobkyně namítla, že ačkoliv jsou správní orgány povinny dbát vzájemného souladu všech postupů, v rámci předmětného řízení nebyla nikterak zohledněna skutečnost, že dne 14. května 2013 bylo zastaveno řízení o správním vyhoštění žalobkyně, a to s odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu, tj. se jevílo jako neúčelné pokračovat dále ve zmíněném řízení. Smysl této námítky není Městskému soudu v Praze zcela zřejmý. Skutečnost, že bylo zastaveno pro neúčelnost řízení o správním vyhoštění žalobkyně, sama o sobě nemá žádný vztah k projednávané věci a žalobkyně ostatně nijak žádný takový vztah netvrdí.

Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu v části žalobních námitek důvodnou, napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. – žalobkyně byla ve věci úspěšná, a má proto proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ze žaloby ve výši 3000 Kč a náklady právního zastoupení. Náklady právního zastoupení sestávají z odměny zástupce žalobce za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) po 3100 Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění ve znění pozdějších předpisů) a náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., zvýšené o částku daně z přidané hodnoty. Celkem tak soud přiznal žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká